

РУЖА ВЕЛЧЕВА
БЛАГОСЛОВЕНАТА РЕКА НА
СПОМЕНИТЕ

chitanka.info

1. БЕЛЕЗИ

АВТОПОРТРЕТ

*Когато Господ-Бог ме е създал,
навярно е отдъхвал край морето.
На ангелите наредил:
скала крайбрежна отсечете
за тялото,
а рижии водорасли
сплетете за коси ...
Сърцето да е крехка раковина,
а за очи гребнете
шепа сиво-зелена вода
от океана...*

*Душата й? —
попитали накрая ангелите притеснени.*

*Замислил се Създателят,
зареял поглед
сред облаците буреносни,
съгледал
високо горе
предизвикателния кръст
на горда и самотна птица.
Тогава рекъл Господ-Бог —
душата й да бъде буревестник!*

*И кротко се отдалечил
по пясъка...*

УМОРИХ СЕ, ДУША

*Уморих се да бъда различна.
Уморих се да бъда добра.
Уморих се дори да обичам...
Уморих се, уморих се, Душа!*

*След миражи и пориви тичах.
Давах много, не дирех вина.
Винаги бях мъжко момиче —
уморих се, уморих се, Душа!*

*Пуста моята маса остана.
Самотна — моята пътна врата.
Като няма камбана съм —
уморих се, уморих се, Душа!*

БЕЛЕЗИ

*Злият човек винаги е чудовище —
дори да си е присвоил лик на светец.
Нежно шепти, поглъща те благо със поглед,
ръцете му — по-гальовни от кадифе.*

*Щом открие пролука, се гмурва в душата.
Отровният му дъх обсебва бавно кръвта.
Той живее от злото, посято в сърцата,
щастие то му е страхът, смразяващ света.*

*С годините се научих да го разпознавам.
На гърдите си издълбах кръста Христов.
Кървящи, живите рани не заздравяват.
До гроб са белезите, не от куршум, от любов...*

ОТЛОМКИ ОТ ВРЕМЕТО...

*Отломки от времето
песъчинка по песъчинка
безвъзвратно
засипват душата ми
Господи
как едрее пустинята в мен*

*Бог високо
край мене миражи
светят в мрака
кости на врагове
и приятели
тъмен вятър замита
случайните стъпки
забравена песен
жажда
омагьосва кръвта
и змията в краката ми
не е вече заплаха
а изход жадуван*

*Песъчинка по песъчинка
изтича времето
заклучва душата ми*

*Само зелените извори
очите
чакат все така този
който ще коленичи
за спасителна глътка вода
в пустинята
в душата ми*

ОТСЯКОХА ДЪРВОТО ПОД ПРОЗОРЕЦА МИ...

*Отсякоха дървото под прозореца ми.
Белязали го бяха с кръст зелен —
каква ирония! —
и дни наред безмълвно пита
„защо“ пръстта,
която ще го погребете...*

*А още имаше корона
дъхава и силна,
в която птиците гнездяха
и корените му,
преливащи от сокове,
лудуваха във майката — земя.*

*Но тялото му бавно се привеждаше
под непосилния товар
от страсти и тъга.
Ах, тялото —
ковчегът тесен
за всяка скитница — душа...*

*Душата ми, потресена, се свлече
до шепата трески,
кървящи на пръстта.
Господи,
не позволявай
и мен така да посекаат!*

В ТЯЛОТО МИ ЕСЕННО...

*В тялото ми есенно
линее
птица пролетна.*

*Не поглежда трохите.
Водата не докосва.
Тъмнината я плаши.*

*Пролетни небеса
сънува
птицата
в затвора на тялото ми
есенно...*

ОСЛЕПЯХ ЗА СЛЪНЦЕТО...

*Ослепях за слънцето.
Оглушах за птиците.
Забравих гласа си.
Престанах да дишам.
Умирам.
Обичам ли?
Мразя ли?...*

АЗ, ТИ И ГОСПОЖА САМОТА

*На тиха маса за двама
в едно ъгълче на света
пием наздравица
за запознаването ни —
аз, ти и госпожа Самота.*

*Чашите с вино се вглеждат
в самовглъбените ни лица.
Крее на дъното крехка надежда.
Пием бавно, на гълтки —
аз, ти и госпожа Самота.*

*Около нас — свят шумен,
свят — аризонска мечта.
Плахи, крехки са думите.
Една прегръдка път ни дели,
а между нас — госпожа Самота.*

*Предизвестена развързка.
Закъсняла глътка красота.
Вятър пустинен блъска,
руши Вавилонската кула —
аз, ти и госпожа Самота.*

*На тиха маса за двама
в едно ъгълче на света
празни нашите столове останаха.
Сама пие вино замислена
Нейно Величество Самота...*

ИМА ЕДИН МЪЖ

*Има един мъж някъде по земята —
не най-красивият,
не най-богатият,
просто един мъж,
само за мен отреден.*

*Ангел и Дявол в една душа-скитница,
с възходи, падения, често в безпътица,
звездоброец нежен и страшен комита —
всичко това в един мъж,
за мен отреден.*

*Може би пие и пуши без мярка,
може да е разбил много женски сърца,
но пази в душата си песен и вяра,
само за мен —
една светла сълза.*

*Ако срещнете този мъж, спрете го,
дайте му знак „още е жива, още те чака —
да я пренесеш през бури и пламъци,
да се полюеете на дъгата,
миг поне,
миг,
преди да я погълне тъмнината...“*

НЕСТИНАРКА

*Танцувах цял един живот
със боси крака, по възлени живи.
Над мене строго бдеше Бог,
а във душата — вила-самовила.*

*Привикнах с болката, успях
очите си да пресуша, зелените...
Сълзите си в юмрук събрах
и пръснах перлите солени.*

*Сезоните оставяха следи
по тялото — душата пощадиха.
Танцувам още, с огнени коси —
за глътка лудост болката смених...*

МОЛИТВА

*Почакай, смърт,
не бързай, жива съм —
все още трупам рани,
бянове
и грехове...*

ДАЛЕЧНО

*Като умра, приятели, не трябва да тъгувате.
Свещица за мен запалете.
Изпейте ми „Руфинкината“ за сбогуване,
изпийте чаша вино, помълчете.*

*Преди да тръгнете, свалете тежките завеси,
прозорците широко разтворете —
за сетен път да чуя смях и славееви песни,
преди да ме отронят ветровете.*

*Ала един от вас ще чуе странен шепот,
ще тръгне той със мойта тайна —
в земята родна погребано ще е сърцето ми,
ала душата ми ще е над Андите...*

2. КАЛИФОРНИЙСКИ БАЛАДИ

ДЪЛГОКРАКИ И ГЪВКАВИ...

*Дългокраки и гъвкави,
високо,
високо в небето
разпиляват
коси зелени.
С вятъра салса танцуват,
а въздишат по слънцето.
Зеленооки.
Грациозни.
Загадъчни.
Душата на земята
калифорнийска
към Бога
възвисяват
тези красавици —
палмите...*

НА БРЕГА НА ТИХИЯ ОКЕАН

*Като момиче запрятам
поли до коленете
и нагазвам боса
в разпенената вода.*

*Господи,
не е остаряло сърцето ми —
чайки вдигат нагоре
запленената ми душа.*

*Тези синьо-зелени талази
заприиждат в очите ми,
будят кръвта.
Тази вечна вода пази
от безветрие
и безвремие
моята скитница —
душа...*

МЪРТВАТА ГОРА НА BIG BEAR

*Хиляди овъглени стволоче —
трупове от жестока война.*

*Плаче земята —
отеква в сърцето ми.*

*Мъртви дървета.
Мъртви птици.
Мъртва земя.*

*Проклина земята —
проклина сърцето ми —
на въглен да стане този,
който убие гора!*

ЕДНО КОЛИБРИ...

Едно колибри
толкова непредпазливо
във ноздрите на вятъра
се вмъкна любопитно
тази сутрин
той
вятърът
от дързостта му
разгневен
и кихащ
обезумял се мята
сред чаените рози в парка
фиеричните им рокли
сега лежат обрулени
в нозете им
Ах
тези голи рози
покрусени
от тази детска безразсъдност

JOSHUA'S TREE

*Оранжево-червени канари
и хълмове,
облизани от вятъра,
понесъл огнения дъх
на пясъците долу,
и причудливите ръце-дървета,
към слънцето
протегнати за милост —
в пустинята открих
душата си разлистена...*

КАКТУС

*Остри шипове
крехки цветове
болезнено изящна
красота
стаена болка
и заплаха
във тяло
от зелена светлина
страхувам се
да го докосна
с любов
ще нараня и себе си
и него*

ВЕЧЕР В ЛАС ВЕГАС

*Лилаво синя знойна и хищна
вечер поглъща града
тежък мирис на секс
власт и пари
всеки е никой и ничий
глас на надежда
тръпка за риск и триумф
сладко горчив вкус на живот*

ПУСТИНЯТА...

*Пустинята
на глътки
жадно пие
реката във душата ми
оазисът зелен
възкръснал
сред безвремето*

ТАЗИ НОЩ...

Тази нощ
бяло седефена котка
кълбо от аромати
пропълзя
по голата шия на палмата
и скочи
през открянатия прозорец
на съня ми
под острите нокти
на спомените
капе кръв
и неясна болка
за нещо
някъде
някого
безвъзвратно изгубени

Неясен копнеж
разцъфтя
със жасмина под прозореца ми
тази нощ

ПЕРО ОТ ГАРВАН...

*Перо от гарван
кацна на дланта ми —
небето ме докосна...*

ЖИВА

Такава я запомних
до фонтана
приседнала
сред пъстрата тълпа
от детски смях
отсъстваща
Жената слушаше
с притворени очи
рисуваше я музиката
млада
и красива
във слънчев дом
извира
радост
деца
и птици
хармония от чувства
страсти
музика струи
цветя
под палмите
на двора

сега домът за нея
е една количка детска
останалото
станалото е
в душата ѝ
грижливо скътано
и подредено

Капки от залязващото слънце

*се търкалят
по сбръчканите скули
и позлатяват
ръцете ѝ
полегнали
две уморени птици
върху пола
от времето на пилигримите...*

*Отпуснала клепачи,
озарена
от мекото сияние
на музиката
жената се усмихваше на
миналото
и бе красива
толкова красива
защото беше жива...*

Жива?...

СПОМЕН ОТ РИДОНДО БИЙЧ

*Готвачът виртуозно хвърля
живи
омарите в кипящата вода —
по един на секунда.*

*Ааааааа... —
отеква писъка им
в още живите —
един до друг
в живарника —
обезумели,
в паника...*

*Доволни,
клиентите по масите
преглъщат лакомо
и купчината мъртвци
пред тях расте.*

*Само едно дете
безмълвно плаче
до остъклената стена
на ресторанта —*

*толкова убийци
толкова смърт —
непосилно е да се поберат
в едно крехко
детско сърце...*

УТРО

*Светлината се гмурна
в сърцето на розата —
слънцето целува
спящото дете...*

ПРОЛЕТ Е

*Две гугутки, птички божии,
свиха вчера гнездо
в саксията ни със мушката
време за любов
пролет е...*

IN THE DEATH VALLEY

*Слънце убиец.
Хлъзгави пясъци.
Дебнещи змии.
Подлудяваща тишина.
Измамно спокойствие —
като предателство
от приятел...*

3. КОПРИВА

СПОМЕН ОТ РОДОПИТЕ

*„Руфинка болна легнала
на високана планина,
никой до нея нимеше,
сал една стара майчица...“*

Родопска
народна песен

*Юлската нощ трополи
по калдаръма навън,
топла и дъхава.*

*Далече звъни
изгубен чан —
търси път в тъмнината.*

*Луната-пастирка
приюти стадата-звезди,
във родопските пазви...*

*До мен
гайдата плаче,
нарича, разказва.*

*Плаче гайдата —
На връх планината
Руфинка умира сама...*

*Мурите свеждат
скръбно глави,*

младостта ѝ оплакват.

*Плаче гайдата,
акордеонът след нея
въздиша...*

*Сам не може човек
тази песен
да понесе!...*

*До мен са приятелите.
Лицата им светят —
фрески от пламък,*

*думи филигранни,
орфически,
светлина...*

*Пеят, пият, плачат,
Руфинка сирота
оплакват...*

*Обгръща ни
вселенска,
библейска самота.*

*Плаче гайдата,
отеква
в сърцата ни.*

*През сълзи пеем,
благодаряме Родопи,
тази езическа, магическа планина...*

НОЩ НА РОЖЕН

*В такава звездна нощ
е грях да спиш
разтварят се вселенските врати
и звездните пътеки
душата ми повеждат
във нощта
живи и мъртви
възкръстват
в мен
магическата планина
се влива
в жадните ми вени
напират
спомени
болезнени
прииждат
тъмни желания
светли копнения
изгубвам мярката
за място
време
и пространство
летя задъхана
от звезда на звезда
душата-скитница
търси опора
пристан
бряг*

*И неусетно идва утрото
по капките роса
остава само*

неясен спомен
звезден прах
копнеж
и болка

ГЛОЖЕНСКИЯТ МАНАСТИР

*Под него —
греховната земя.
И облаците даже.
Подкрепят с мощни рамене
скалите под нозете му.*

*А той — на вечна стража,
се взира в долината
и преброява
оцелелите българи...*

*Над него светят
само
орлите,
слънцето
и Бог.*

ГЛЪТКА МЕЛНИШКО ВИНО

*Нежното докосване на устните ми
до глинената чаша
пълна с искрящо младо вино
разбуди слънчевия дух
лудувал цяло лято
с кехлибарените гроздове
той кихна
весело разтърси златни кѓдри
и седна на ръба на чашата
така се сляхме във магическа целувка
аз,
виното
и слънцето
орфическо...*

ПРИЗНАНИЕ

Търново мое,
есенно-златно,
с витата Янтра,
с къщи-усмивки
по скатовете...
И при мен есен е,
но съм далече,
безнадежно далече —
под чуждо небе
тебе сънувам
в самотните вечери...

Търново мое,
епично
и царствено —
баладично,
богоизбрано,
богопомазано...
През вековете —
трън в сърцето
на варвари,
кръстоносци
и османлии...

Търново мое,
призрачно-приказно,
люлка и гроб
на боили, царе
и поети ...
Коленича за прошка —
дълго бродих
под чуждо небе,

*но само ти остана
в сърцето ми
да светиш...*

ВИК

*Българийо на лудите комити,
Българийо на гордите царе,
нима забрави чест и горда слава,
та примирена си сега на колене?*

*Обезлюдява топлата ти пазва,
отлитат младите без път назад.
Умират старците, унизени и забравени,
преди да легнат кротко във пръстта.*

*Какъв е този мрачен жребий,
каква е тази българска прокоба,
на свобода да вият вълците,
а агнетата — все да са под ножа!...*

*Българийо на лудите комити,
за да пребъдеш и след нас дори,
побързай, докато надежда още има —
Авгиевите си обори помети!*

БОЛКА

*Прозорец, цвете и котка
ослепели от виране*

*подивели от самота
моят дом далече в България*

ПТИЦА

*Йероглифи по пясъка
малки ръчички на птица
изгубила небето си...*

ИЗГУБЕНА

*Птица в чуждо небе
нощем със сънищата лети
все не достига гнездото си*

КОПРИВА

С малката ми внучка случайно открихме 3 оцелели стръкчета коприва в перфектно поддържания парк на Ървайн, Калифорния.

Рая ме погледна учудено и попита в типично неин стил:

— Бабо, а какво е това?

Аз се усмигнах замислена и отговорих:

— Има я много в България.

— А, България... — разбиращо поклати глава тригодишното дете, родено в Америка.

Грижливо ги извадих от пръстта и вкъщи ги посадихме в саксия. Поливам ги всеки божји ден и сега зеленяят и радват душата ми, една нежна зелена усмивка на моята далечна България...

*Парлива и силна,
зелена красавице,
кой вятър те довея
по тези земи?*

*Пиеш щедрото слънце,
не се страхуваш
от суховеи,
не те плашат есенните мъгли...*

*Дрипава,
но горда циганка,
смело надигаш главица
сред този разкош...*

*А нощем,
само нощем тъгуваш,
само с луната
плачеш без глас...*

*Чужда земя,
чуждо небе,
зелена изгнаннице,
толкова приличаш на мен!*

4. ДИВА ЛУНА

РЕКАТА

*Когато червейчето на съмнението
в душата ти предателски възкръсне
и чувстваш нужда да изхвърлиш
непоносимия баласт на времето,
свали ненужните доспехи
и усмирителните ризи
на страха си
и в светлата река
под свечереното небе
се потопи...*

*Ще се разтварят бавно дните ти,
и минали,
и бъдещи,
във хладната прегръдка
на реката...*

*Тръстиките със нежни пръсти
ще гаят арфата на мрака.*

*И ти, останал гол и беззащитен,
до болка ще усетиш
силата
и мъдростта
на вечната вода.*

*Без да забравя своето начало,
макар и с мисълта за своя близък край,
реката с неподправен оптимизъм
пътува без умора,
всеки миг...*

*Пътува, вярваща, през прагове
и здрави, сигурни баражи.
От сушата погълната,
покълва във сълза
и нежен цвят...*

*Повярвай в свечерената река,
дори да е изпълнена със изненади.*

*В блатата само
страшно е спокойно,
но там асимилацията
е необратима...*

ВНЕЗАПНО

*Посегнах към изпепеленото огнище
да гребна шепа мъртва от години пепел
главата си със горест да посипя
но между пръстите ми
въглен жив се впи
и пламна в мене огънят неподозирано
сърцето ти открих сред пепелта...*

БИБЛЕЙСКО

*Когато те изгубих,
поведох душата си
в пустинята.
В кръг бродихме
дни, месеци, години,
за да забравят очите ми
извивките на тялото ти,
за да забрави кожата ми
езика на ръцете ти,
за да забрави слухът ми
копнежа в твоя глас...*

*Господи, това награда ли е
или наказание,
но аз така и не намерих
на забравата
Обетованата земя...*

СИАМСКИ БЛИЗНАЦИ

*Седемнадесет години, 204 месеца, 6205 дни
и още толкова ноци се учих да живея без теб.
Така и не можах да се науча!...*

*Не беше — просто разминаване,
нито — класическа раздяла.
Съдбата хитро ни подмами
и нямаше къде да бягаме.*

*Със хирургическа педантичност
ножът раздели сърцето ни.
Грешни бяхме — обичахме се.
И ни оставиха на псетата...*

*Понесохме кръста си с вярата,
че в друг живот ще сме заедно.
Полу-живеем и страдаме
от жестоките разстояния...*

*Само в сънищата няма закони,
само в тях няма предатели.
Бучи реката на спомените —
спи, любов моя, там чакай ме...*

МАГИЯ

*От продрания джоб на нощта
изтъркули се луната.
Звънна сребърната пара
и се гмурна със песен в реката.*

*Гребнах с шепи, отпих глътка вода.
Омагьосана, звънна душата ми.
Славей ли се пробуди в нощта,
твоят глас ли ме дири във мрака?...*

БАЛАДИЧЕН РОМАНС

*По звездните стъпала на нощта
в унес се изкачих при луната.
Дай ми сребърната си рокля, Луна —
помолих — любимият чака...
Загърната в ефирни вояли,
после танцувах със вятъра —
за отплата ми подари своите крила...
Тогава потърсих реката.
Дай ми в заем твоята песен, Река —
спи любимият самотен, далече...
Ще го полюлея нежно в съня,
ще сме заедно — красиво обречени...*

ДУМИ-ПТИЦИ

*Тази нощ не можах да заспя —
уморени, странни, но храбри птичета
от обратния край на света
долетяха с едно твое „обичам те...“*

*Почистих нежно перцата им,
нахраних ги, в шепата ми пиха вода.
Сгушени кротко в душата ми
думите-птици вият пролетни гнезда...*

БАЛАДА ЗА ДВАМА

Как заспиваш без мене в Словения?

*Откраднах те в сънищата си
да се любим в студените нощи...*

Как заспивам без теб във Америка?

*Изкачвам смълчаните стъпала на нощта
и с луната бдим над съня ти...*

Колко е дълъг пътят между нас?

*Колкото една наша целувка
под звездното небе
на България...*

БОЛЕЗНЕНО ИЗХЛУЗИХ...

*Болезнено изхлузих
старата си кожа.
Преродена,
кръвта ми срива
здравите прегради
и сега
голото ми тяло
свети,
озарено,
от допира на нежните ти пръсти*

*Добре дошъл във Рая!
Но се пази —
и аз сама не зная
дали сега съм Ева
или змията...*

ДИВА ЛУНА

*Дива луна
се промъква в сънищата —
твоите устни рисуват
тялото ми...*

ЕДНОПОСОЧЕН БИЛЕТ ЗА НОВА ЗЕЛАНДИЯ

*В далечна Калифорния получих
SMS:*

*Иска ми се да върнем
времето назад
да бъдеме отново млади
и да се преселим
в Нова Зеландия*

*Знаете ли
по-красиво
обяснение в любов?!...*

ЗАЩОТО ТЕ ОБИЧАМ

*Ако изгубиш пролетните небеса,
очите си, зелените, без жал ще изтръгна —
небе за теб да станат...*

*Ако изгубиш пътя си във мрака,
ръцете си за кръст ще отсека —
вяра и надежда да ти светят...*

*Ако изгубиш сетния си дъх,
душата ми и в Ада ще те чуе —
криле за твоята душа ще стане!...*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.